

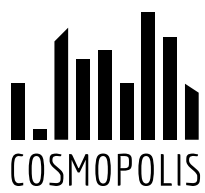
Lisa Reganová

DÍVKY V HLUBINÁCH

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ PROPLAVAT
LETITÝM NÁNOSEM LŽÍ A DÁVNÝCH KŘIVD?

Lisa Reganová

DÍVKY V HLUBINÁCH

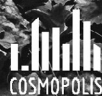

Lisa Reganová

DÍVKY V HLUBINÁCH

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ PROPLAVAT
LETITÝM NÁNOSEM LŽÍ A DÁVNÝCH KŘIVD?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

THE DROWNING GIRLS

Copyright © Lisa Regan, 2021

Translation © Kateřina Elisová, 2026

Cover © Ondřej Mikulecký, 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Z anglického originálu The Drowning Girls, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2021, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026
jako svou 10 708. publikaci

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-8693-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-8692-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-5375-6 (print)

Věnováno Christině Brockové

za to,

že nás držela pohromadě,
když se celý náš svět rozpadl.

1

C hladný vzduch ji bodá do tváří jako tisíce malých jehliček, které se jí zapichují do kůže. Pod nohama jí křupe suché listí a větvičky. Několikrát uklouzne na zbytcích sněhu, které ještě leží na zemi. Těžká ruka ji tlačí do ramene a vede ji temnotou. Hlaveň zbraně jí naráží do týlu a pokožka ji stále pálí na místě, kde ji chytil za vlasy a tahal, dokud se nezačaly vytrhávat i s kořínky. Zbytek těla má ztuhlý zimou. Chtěla by mít svůj kabát.

„Je mi zima,“ řekne a přeje si, aby její hlas nezněl jako kňourání.

„Sklapni.“ Jeho prsty se jí zaryjí do masa těsně pod klíční kostí. Studený kov zbraně ji tlačí do kůže.

„Prosím. Potřebuju kabát nebo něco na sebe.“

„Tam, kam jdeš, kabát nepotřebuješ,“ odpoví stroze.

Kam jde? Do mělkého hrobu v lese? Ta představa – ne, krutá realita –, že jde vstříc vlastní smrti, jí vyrazí dech. Začne drkotat zuby a sama neví, zda z chladu, nebo z pocitu paniky, která v ní narůstá s každým dalším krokem. Jak vůbec ví, kam ji vede? Všude kolem nich je tma jako v pytli. A měsíc za průsvitnými mraky vypadá jako rozmazaná skvrna.

„Tohle nemusíš dělat.“ Tentokrát se ani nesnaží zakrýt prosebný tón v hlase.

„Sama ses rozhodla,“ zavrčí.

„P-p-prosím,“ koktá.

„Sklapni.“

Když do ní muž silou strčí, ztratí rovnováhu. Obličejem se řítí do tmy a prudce vystrčí ruce, aby zmírnila pád. Ostrá hrana balvanu jí rozřízne dlaň levé ruky. Než stačí zareagovat, mužova ruka ji znovu popadne za vlasy a zvedne ji. Pistoli jí tiskne na spánek a hlaveň se jí zarývá do kůže.

„Teď mi dáš to, co chci,“ oznámí jí chraplavým hlasem.

2

Zápach spáleného popcornu dráždil Josii v nose. Z mikrovlnky bylo stále slyšet tlumené praskání, ale do skleněné výplně dvířek se tlačil černý kouř. Nemusela být kulinářským géniem, aby věděla, že to není dobré znamení. Josie udělala krok ke vchodu do kuchyně a napínala uši, aby slyšela, jestli si už její rodina a přátelé v obývacím pokoji všimli kouře. Nic.

Zatím.

Bostonský teriér Trout štěkal, běhal kolem ní v kruzích a s obavami na ni upíral hnědé oduševnělé oči. Tiše zaklela a otevřela dvířka mikrovlnky, čímž uvolnila tmavý, štiplavý oblak. V tu chvíli vypustila proud nadávek, zatímco mávala rukama ve vzduchu a snažila se rozptýlit dým dřív, než se spustí detektor kouře. Ohořelé zbytky sáčku s popcornem ležely na smutné hromádce uvnitř špinavé mikrovlnky. Za sebou uslyšela hlas své kamarádky Misty Derossiové – vteřinu předtím, než se jí nad hlavou rozezněl alarm.

„Co se to tady pálí?“

Josie sebou cukla a rozkašlala se. Podívala se kolem a uvědomila si, že v místnosti je mnohem víc kouře, než si nejdřív myslela. Uši ji bolely z jekotu alarmu, v jeho rytmu navíc štěkal Trout, který zaujal místo před Josií, jako by ji chtěl chránit před nebezpečím. Misty stá-

la ve dveřích, ruce v bok, mhouřila oči, které jí už začaly slzet. Josie přes alarm neslyšela, co říká, ale dokázala jí slova odezírat ze rtů. „Popcorn? To jako *vážně*, Josie?“

Misty zavrtěla hlavou, třemi kroky přešla přes místnost, otevřela kuchyňskou zásuvku a vytáhla dvě velké chňapky. Jednu hodila Josii, která s ní začala mávat ve vzduchu, druhou si nechala a zakryla si s ní obličej. Pak otevřela zadní dveře dokořán a odtáhla židli do rohu místnosti pod detektor kouře. Josie přešla ke dveřím a pomocí chňapky se snažila vyhnat kouř ven do zimního prosincového večera. Trout běhal sem a tam mezi Josií a dveřmi, stále štěkal, zmatený, co má vlastně dělat – zůstat po Josiině boku a bránit ji před alarmem, nebo jít ven a ulevit si na keř okrasné myrty v rohu dvora? Misty vylezla na židli, zkušeně odklopila kryt alarmu a vyndala z něj baterii.

Ticho nikdy nebylo tak příjemné.

Josie dál hnala dým do tmy, Trout ztuhnul a sledoval ji. Ve dveřích kuchyně se najednou objevil Mistyin šestiletý syn Harris. V duchu si přebral scénu před sebou a pomalu zavrtěl hlavou.

„To nebyla moje chyba...“ začala Josie, ale chlapcovy nožky už dupaly na dřevěné podlaze v chodbě, když běžel zpátky do obývacího pokoje. Josie ho slyšela křičet: „Teto Shannon! Teto Trinity! Strejdo Christiane! Strejdo Pate! Slečno Brenno! Teta JoJo zase podpálila kuchyň!“

Josie se zamračila. „Můžeš mu vysvětlit, že takhle zdaleka nevypadá podpálená kuchyň?“

Misty se zasmála. „Ne, to nemůžu. No, mohla bych, ale nechci.“

Josie hodila Misty do obličeje chňapku, ale ta ji chytila ve vzduchu a smíchy se už téměř prohýbala.

Josie zavřela zadní dveře a zamumlala: „Dům je plný lidí a ty po mně chceš, abych udělala popcorn? Nevím, co jste si všichni mysleli.“

„To je pravda,“ souhlasila Misty a narovнала se. Pomocí obou chňapek zachránila zbytky sáčku s popcornem a vyhodila ho. „Běž,“ řekla Josii. „Já se o to postarám.“

Josie s úlevou zamířila do obývacího pokoje a Trout cupital vedle ní. U dveří se zastavila a otočila se k Misty. „Opravdu jsem se řídila pokyny na sáčku.“

„Já vím,“ Misty na ni zamrkala, ale víc neřekla. Co mohla povědět? Josie byla v kuchyni beznadějně a notoricky nekompetentní. Dejte jí ten nejjednodušší úkol a ona najde způsob, jak ho zkazit – i když postupuje podle instrukcí. Jako detektiv v nevelikém městě Denton v centrální Pensylvánii Josie čelila několika nejbrutálnějším a nejmazanějším vrahům na světě a přelstila je. Ale popcorn udělat nezvládla.

Josie pokrčila rameny, otočila se a vyrazila do vedlejší místnosti. Zastavila se v předsíni a zadívala se do obývacího pokoje. Barevná světýlka na malém vánočním stromku, který s Noahem nazdobili – hlavně kvůli Harrisovi –, jiskřila a vrhala do pokoje slavnostní záři. Její rodina se tísnila naproti velké televizi na pohovce a kolem ní. Její biologická rodina – matka a otec, Shannon a Christian Payneovi, bratr Patrick Payne a jeho přítelkyně Brenna a Josiino dvojče, Trinity Payneová. Josii zaplavila vlna emocí, částečně bolest a částečně vděčnost. Když byly jí a Trinity pouhé tři týdny, jedna odporná žena zapálila jejich rodinný dům a Josii unesla, zatímco Payneovi žili třicet let v přesvědčení, že Josie při požáru zahynula. Během té doby únoskyně Josii týrala a nakonec se jí zbavila, když ji nechala v péči

ženy jménem Lisette Matsonová. Josie i Lisette měly všechny důvody věřit, že Lisette je Josiina babička – dokud se nedozvěděly o Payneových a nebyla odhalena Josiina skutečná identita. Přes to přese všechno Lisette Josii vychovala a znamenala pro ni všechno, byla pro ni kotvou a Severkou, jejím jediným zdrojem bezpodmínečné lásky a stability v životě, který se ji snažil na každém kroku zničit.

Lisette na tomto rodinném setkání chyběla. Navždy odešla. Před osmi měsíci ji zavraždili Josii před očima. Cítila škrábání v krku, předzvěst slz. V ten nejméně vhodný okamžik. Přála si, aby byl její manžel Noah doma, ale coby poručík pracoval stejně jako ona u dentonské policie a jejich rozvrhy často kolidovaly.

Harris seděl uprostřed pohovky mezi Shannon a Trinity a napjatě sledoval televizi. Dávali upoutávku na reportáž, která měla být odvysílána následující ráno v celostátních zprávách. Harris ukázal na staršího muže na obrazovce, který vyprávěl, jak se mu díky víře změnil život. „Podívejte, to je ten boží chlapík,“ upozornil je Harris.

Trinity se zasmála. „Boží chlapík?“

„Jmenuje se Thatcher Toland. Založil ohromný kostel, který začali stavět na předměstí Dentonu,“ vysvětlila Shannon.

„Koupil ten starý hokejový stadion, který patřil béčku týmu Philadelphia Flyers, než se přestěhovali. Byl léta opuštěný. Očividně ho renovuje a přestavuje na kostel,“ dodal Christian.

„Kvůli tomu se doprava ve východním Dentonu změnila v noční můru,“ poznamenal Patrick. „Neustále tam převážejí stavební stroje a materiál. Tvrdí, že kostel otevřou na Štědrý den. Doufám, že k tomu dojde, protože až se vrátím na další semestr do školy, nechci to zase řešit.“

„Právě mu vyšla kniha a naše sousedka o tom pořád mluví. Myslí, že očekává, že až bude kostel dokončený, budeme tam chodit,“ pousmála se Shannon.

„Ten boží chlapík je v televizi *pořád*,“ Harris zdůraznil slovo *pořád* a zakoulel očima.

„Vím, kdo to je, mami,“ Trinity se zasmála Harrisovým opičkám. „Kdybych ještě byla moderátorkou ranních zpráv, to interview bych s ním dělala já.“

„*Tvoje* show už začne brzy?“ zeptal se Harris.

Trinity se podívala na telefon. „Ještě pět minut. Ale, Harris, ten pořad je pro dospělé. Dovolila ti mamka, aby ses na něj díval?“

„Ale budeš tam ty. A já tě znám.“

Trinity se zasmála. „Ano, budu tam. Ale mluví se tam o velmi dospěláckých tématech... věcech.“

„Ale je to *tvoje* show, takže můžeš rozhodnout, jestli se na ni budu dívat, nebo ne.“

„Ne,“ odpověděla Trinity trpělivě. „Rozhodnout může jenom *tvoje* máma.“

Harris vystřelil. „Zeptám se jí!“ Rozběhl se směrem ke kuchyni, ale najednou se zastavil u Josie, která stála ve dveřích. Trout vrtěl zadečkem a jazyk mu visel z tlamičky, když chlapce sledoval. „JoJo, když je teď babička Lisette v nebi, neměli bysme její vázu postavit na stůl, aby se taky mohla dívat na show tety Trinity?“

Josie ztuhla, hovor v obývacím pokoji utichl. Slyšela jen Misty, jak se pohybuje v kuchyni. Bzučení mikrovlnky. Tiché šumění televize. Troutovo zakňučení.

Shannon vyskočila z pohovky. „Harrisí, myslím, že to je skvělý nápad. Jsem si jistá, že JoJo s tím bude souhlasit. Nemám pravdu? JoJo?“

Josie si uvědomovala, že ji matka upřeně sleduje, ale viděla jen Lisettinu lesklou stříbrnou urnu na polici naproti v pokoji. Zaregistrovala, že Trinity stojí po jejím boku, cítila sestřinu ruku na předloktí. „Josie,“ zašeptala Trinity. „Jsi v pořádku?“

Josie odtrhla pohled od urny a podívala se na Harrisovu tvářičku plnou naděje. Způsob, jakým Harris vnímal svět, jí jako vždy vyrazil dech. Truchlila, protože Lisette umřela, a skoro nejhorší na tom všem bylo, že se bála, aby z babičky jednoho dne nezůstala jen sbírka vzpomínek. Něco starého, zaprášeného a irelevantního, co člověk schovává pod postelí a nikdy o tom nemluví. Harris ji svým nevinným způsobem udržoval naživu, Josii přímo před očima. V duchu viděla Lisettin šibalský úsměv, slyšela, jak se chichotá. Vnímala její hlas tak jasně, jako by stála vedle ní. *To víš, že bych tu show taky ráda viděla.*

Josie přešla bez přemýšlení přes pokoj. Vzala do ruky urnu a zarazila se při představě, že to je vše, co zbylo po její energické a temperamentní babičce – lesklá nádoba s popelem. Podobné myšlenky se jí hlavou honily často. Posledních osm měsíců bylo pro Josii nejtěžších v životě. Otočila se a usmála se na Harrise. „Babičce Lisette by se to takhle moc líbilo.“

Christian a Patrick udělali místo uprostřed konferenčního stolu a Josie tam postavila urnu, od jejíhož lesklého povrchu se odrážela blikající světla obrazovky i světýlka ze stromku. V předsíni se objevila Misty s miskou dokonale připraveného popcornu v každé ruce. „Už to začne,“ upozornila je Shannon.

„Mami, můžu se dívat na ten pořad s dospělými?“ zkusil to Harris.

„Jasně, zlato,“ Misty ztišila hlas a podívala se na Josii. „Jen proto, že za deset minut usne.“

Všichni se natlačili do pokoje, Josie seděla s Harrisem na klíně vedle Trinity na pohovce. Opřel jí hlavu o hrudník a ona cítila, jak se jeho tělíčko uvolňuje. Misty měla pravdu, za chvíli usne. Po obou stranách seděli Shannon a Christian. Patrick a jeho přítelkyně si zabrali dvojkřeslo, Misty se usadila na podlaze a Trout vedle ní v pozoru sledoval každý kousek popcornu, který putoval z misky do úst. Misty se ohlédla k pohovce. „Trinity, neměla bys to sledovat na nějaké velké premiéře v New Yorku? S Drakem po boku? A přitom by tě fotili a ty bys na sobě měla úžasné večerní šaty?“

Trinity se zasmála. „Drake musí samozřejmě pracovat. Někaký velký případ. U FBI vždycky řeší něco velkého. Každopádně, televize nedělá takové premiérové akce pro pořady jako ten můj. Kromě toho, teď jde jen o takovou ochutnávku. Tuhle epizodu odvysílají, aby vzbudili zájem, a pak bude mít seriál premiéru se dvěma celými epizodami po Super Bowlu.“

Shannon zatleskala a tvář jí zářila očekáváním. „To je tak vzrušující!“

Když zazněly první tóny úvodní znělky, všichni zmlkli. Na obrazovce probleskl nápis *Nevyřešené zločiny s Trinity Payneovou* a současně se rychle za sebou střídaly záběry z míst činu. Pak se objevila Trinity vedle velké televizní obrazovky, oblečená v elegantním červeném kostýmku s úzkou sukní, který dal vyniknout jejím plným rudým rtům a dlouhým, hedvábně černým vlasům. Vyzařovala z ní vážnost, stála vzpřímeně, ruce měla před sebou v klasické póze televizní moderátorky – jednou rukou svírala prsty druhé ruky.

„Dobrý večer,“ řekla Trinity na obrazovce. „A vítejte u pořadu *Nevyřešené zločiny*, kterým vás budu provázet já, Trinity Payneová. V dnešní epizodě vám představíme případ Trojice z Rose Glen...“

Celou hodinu v místnosti panovalo ticho a všichni napjatě sledovali nevyřešený případ, který Trinity a její tým producentů a scenáristů pečlivě představovali divákům – včetně hlavních teorií vyšetřovatelů a lidí, kteří měli k obětem nejbliž, o tom, kdo je v případě viníkem. Když se objevily titulky, všichni začali Trinity gratulovat. Josie si posunula spícího Harrise na klíně. „To bylo skvělé, Trin.“

„Jestli se objeví nějaké stopy, půjdeš po nich?“ zeptal se Patrick.

Trinity se mu chystala odpovědět, ale v tu chvíli někdo zaklepal na vchodové dveře. Misty vyskočila. „Půjdu otevřít.“

O chvíli později se vrátila a zvedla Harrise Josii z klína. „To je Mettner. Chce s tebou mluvit.“

Josie vstala a nadzvedla si tričko, které měla zpocené na místě, kde se o ni Harris opíral. „Řekla jsi mu, ať jde dál?“

Misty položila Harrise zpátky na pohovku a přikryla ho dekou, zatímco se dospělí bavili o pořadu. Trout okamžitě vyskočil a stočil se vedle chlapce. „Nechtěl.“

Josie vyšla do předsíně. Vchodové dveře zůstaly pootevřené a na schodech stál detektiv Finn Mettner. Josie věděla, že i on má dnes večer volno, a proto byl oblečený neformálně v džínách a staré mikině s logem baseballového týmu Phillies. Hnědé vlasy měl rozčuchané, a když Josie přišla blíž, viděla, že má hnědé oči doširoka otevřené a vyděšené.

Něco se stalo.

„Josie,“ současně s jejím jménem vypustil z úst do chladného vzduchu i viditelný obláček páry, „potřebuju, abys mi pomohla.“

3

Detektiv Finn Mettner se na dentonském policejním oddělení vypracoval postupně. Začal jako hlídkující strážník a na detektiva ho povýšili po Josii a Noahovi. Měl nejméně zkušeností ze všech členů týmu, což mu ale nikdy nebránilo v tom, aby jim pomáhal řešit některé z nejkomplikovanějších případů. „Mette, pojď dál.“

Zabořil ruce do kapes. „Nemůžu. Potřebuju... potřebuju, abys mi pomohla. Doufal jsem, že bys mohla jít se mnou.“

V žaludku cítila nepříjemný neklid. Vyšla na schody a objala se rukama. „Co se děje, Mette?“

O krok od ní odstoupil. „Týká se to Amber.“

Amber Wattsová pracovala jako tisková mluvčí dentonské policie a s Mettem spolu už přes rok chodili, ale Josie o jejich vztahu v podstatě nic nevěděla.

Tlak, který jí svíral žaludek, ještě zesílil. Prohlédla si Metta od hlavy k patě, hledala nějaké známky toho, že se popral nebo na něj někdo vyvíjel jakýkoli nátlak. Okamžitě ji za takové úvahy přepadl provinilý pocit. Ačkoli Mettnera neznala moc dobře, nikdy na ni nepůsobil jako člověk, který by se uchýlil k násilí nebo jednal nezákonně. Přesto jí něco nesedělo. „Mette, kde je Amber? Je zraněná?“

„Nevím. O to právě jde. Nevím, kde je, a bylo tam něco divného... bylo tam... šel jsem k ní domů a... Myslíš, že bys mohla jít se mnou?“

Josie jeho žádost ignorovala. „Šel jsi k ní domů a co, Mette?“

Ohlédl se na ulici. Josie sledovala jeho pohled, ale pod matným světlem pouličních lamp viděla jen auta své rodiny, která zaplnila příjezdovou cestu a parkovala i na ulici. Všude vládlo ticho a klid. „Nebyla tam. A nevím, kde je. Ale u ní doma mi to připadalo zvláštní. Stalo se tam něco divného.“

Na okamžik ji napadlo, jestli není v šoku. „V jakém smyslu to tam bylo divné? Mette, potřebuju, abys mi hned řekl, jestli si myslíš, že je Amber zraněná nebo má nějaké potíže.“

„Nevím. Můžeš se tam se mnou jet podívat?“

Josie se ohlédla do domu. Všichni se překřikovali, naprosto zaujatí Trinitiným pořadem. Rodina přijela na celý týden k Josii a Noahovi, aby společně oslavili svátky, takže je uvidí, až se vrátí. „Jasně. Ale zavolám Gretchen a Noahovi. Oba mají dneska večer směnu. Jestli se vážně něco stalo, budou muset přijet a...“

„Ne,“ přerušil ji Mettner. „Prosím. Ještě ne. Ani nevím, jestli došlo k nějakému trestnému činu. Jen potřebuju, aby mi někdo řekl, jestli si mám dělat starosti, nebo ne.“

„To se mi nelíbí. Kdy jsi naposledy Amber viděl nebo s ní mluvil?“

„Před dvěma dny.“

„Zkoušel jsi jí zavolat?“

„Její telefon zůstal doma. Stejně jako auto. A kabelka. Doklady a všechno ostatní. Dokonce i její kabát. Většina světel v domě byla rozsvícená. Vím, že mi budeš dávat všechny ty klasické policejní otázky, ale už jsem si je položil sám. Všechno tam je, kromě ní.“

„Víš jistě, že nešla na procházku, zaběhat si nebo něco podobného?“

„Zkontroloval jsem její mobil. Jsou tam moje zmeškané hovory a esemesky za poslední dva dny, ale nic víc. Včera měla volno...“

„A dneska se neukázala v práci,“ dokončila Josie. „Noah se zmínil. Zavolal mi, když mu začala směna. Náčelníka naštvalo, že nezavolala ani nenapsala e-mail, že nepřijde. Mette, myslím, že bychom mu měli zavolat. Nebo Gretchen.“

„Ještě ne. Co když jen blbnu? Nechci, aby se z toho stal případ, pokud o nic nejde. Nechci, aby si Amber myslela, že jsem blázen. Něco jako stalker. Jen chci vědět, co si o tom výjevu budeš myslet ty.“

Výjevu. Josie si povzdechla. „Dobře. Počkej tady. Hned se vrátím.“

Uvnitř se Josie omluvila a všem řekla, že musí Mettovi pomoci s pracovní záležitostmi, pak se šla nahoru převléknout a opustila improvizovaný večírek u televize. „Řiď ty,“ požádala Mettnera. „Já svým autem nemůžu vyjet.“

Finn zapnul topení. Josie si třela ruce v rukavicích o sebe, a když vyrazili, zvedla je k ventilátorům. Do Vánoc zbývalo jen pár dní a z domů většiny obyvatel Dentonu zářila vánoční světlýka. Jakýkoli jiný večer by si Josie možná užívala slavnostní výzdobu, ale z Mettnera sálala nervózní energie, z níž vůbec neměla dobrý pocit.

Proplétal se ulicemi, ven z Josiiny čtvrti, přes centrum města a dál do severovýchodní části Dentonu. Město zabíralo přibližně pětasedesát kilometrů čtverečních v horách střední Pensylvánie, hlavní obchodní čtvrť se nacházela uprostřed údolí podél ramene řeky Susquehanna a zbytek města se táhl jako pavoučí nohy hluboko do okolních hor.

„Tohle je její ulice.“ Mettner zabočil na širokou třídu, kterou po obou stranách lemovaly samostatně stojící jednopodlažní domy. Každý z nich stál na pozemku, který Josie odhadovala tak na čtvrt hektaru, většina domů byla z červených cihel. Věděla, že tato část Dentonu patří k nejstarším čtvrtím, míra kriminality zde byla nízká až střední, jak oba díky své práci u policie zjistili, mnoho domů si pronajímali mladí bezdětní lidé s dobrou kariérou, kteří chtěli více prostoru a soukromí, než by mohli najít v bytovém komplexu. Když Mettner projížděl blokem, Josie napočítala pouze dva domy s vánočními světly. Zaparkoval za světle modrým sedanem, ve kterém poznala Ambeřinu Toyotu. Okna malého domku jasně svítila, trávník rozdělovala betonová cestička. Mettner vystoupil z auta na chodník a v ruce držel baterku. Josie šla za ním, zatímco paprsek světla poskakoval nahoru a dolů ze strany na stranu. Ke vstupním dveřím, nad kterými visela malá červená markýza, vedl jediný schod, nalevo ode dveří bylo připevněné světlo, které ale bylo zhasnuté. Mettner namířil baterkou na malou bezpečnostní kameru napravo ode dveří. Josie poznala, že jde o jeden z levnějších typů, který funguje na baterie, není pevně zapojený do elektroinstalace domu a pracuje bezdrátově přes aplikaci v telefonu. Nerozsvítila se žádná kontrolka, která by signalizovala, že kamera zachytila jejich přítomnost.

„Nejsou tam baterie,“ vysvětlil Mett.

Josie se naklonila a zblízka se podívala na obdélníkovou kameru. Byla správně zasazená v držáku. Znovu ji zaplavil nepříjemný pocit, který měla už doma. „Jak to víš, Mette?“

„Zkontroloval jsem to. Navíc má Amber v telefonu aplikaci, která zobrazuje veškerou aktivitu zachycenou kamerou. Odešla ode mě v pá-

tek odpoledne a je tam záznam, jak se vrací domů. Pak v neděli večer... včera večer... to vypadá, že někdo přišel z boku, mimo dosah kamery, a vyndal kameru z držáku. Pak obrazovka zhasla a aplikace ukazuje, že je baterie vybitá. Ale uvnitř nejsou baterky, takže je někdo vyndal.“

„Mohla Amber natáhnout ruku a vyndat baterky, aniž by ji kamera zachytila?“

„No, jo, asi ano. Ale proč by vyndávala baterky z vlastní bezpečnostní kamery? Pojď dál.“

Otevřel vnější ochranné dveře a volnou ruku položil na těžkou kulatou kliku hlavních dveří. „Mettner, dovolila ti Amber vejít do jejího domu?“

Ztuhl. „Já, ehm, ano, někdy mi nechává odemčené dveře.“

„Ale říkal jsi, že nebyla doma. Zůstalo odemčeno?“

Mlčel.

Josie si povzddechla. „Mettner, jak ses dostal do jejího domu?“

Ruka mu sklouzla z kliky, otočil se k ní, a jak se mezi nimi pohupoval paprsek z baterky, viděla, že mu v tmavých očích probleskl strach. „Myslel jsem si, že má potíže.“

Josie si dala ruku v bok. „Jak ses tam dostal?“

Sklonil světlo z baterky na svoje nohy. „Vešel jsem zadními dveřmi.“

„Vloupal ses dovnitř.“

„Ne, nevloupal. Jen jsem...“

„Probaha, Mette. Jsi policejní detektiv. Proto jsi mě sem přivedl? Protože si myslíš, že přikryju, že ses vloupal do domu?“

„Rozbil jsem jen jednu tabulku skla, abych se dostal dovnitř a odemkl dveře. Pak jsem to uklidil a dal do okna karton,“ trval na

svém. „Myslel jsem, že má potíže. Napadlo mě, že tam leží zraněná nebo mrtvá. Panebože, je pondělí večer a nikdo o ní nic neví!“

„Tím myslíš, že ty o ní nic nevíš...“

„Nepřišla do práce a nezavolala. Dávalo smysl si myslet, že by mohla být uvnitř zraněná nebo mrtvá.“

„Ale není, což znamená, že nemůžeš jen tak vtrhnout do jejího domu a nemůžeš mě sem přivést, pokud nemáš podezření, že došlo ke spáchání trestného činu. A jestli si myslíš, že došlo ke spáchání trestného činu, měl jsi zavolat Noaha a Gretchen, kteří mají službu. Sakra, Mette, co se to tady děje?“

Vytrhla mu z ruky baterku a nasměrovala ji nahoru, aby si navzájem viděli do obličeje. Měl pevně stisknutou čelist. Když jí neodpověděl, otočila se. „Vraťme se k autu.“

Vracela se k džípu a za sebou slyšela jeho těžké kroky. Pod matným světlem pouliční lampy zhasla baterku a s očekáváním se na něj podívala.

„Pohádali jsme se. V pátek. Odešla z mého domu. Snažil jsem se jí dovolat a psal jsem jí, ale nereagovala. Pak se neukázala v práci. Měl jsem strach.“

„Mettnere.“

Zvedl obě dlaně. „Nechtěl jsem volat Noahovi ani Gretchen, protože vím, jak to vypadá. Pohádali jsme se. Ona zmizela. Já se vloupal do jejího domu.“

„Jo,“ souhlasila Josie. „Vypadá to fakt dost špatně.“

„Přísahám, že jsem jí nic neudělal. Nevím, kde je ani co se s ní stalo, a mám strach.“

„Jestli máš strach, zavolej policii, Mette. Požádej, ať prověří, jestli je v pořádku. Jako normální člověk.“

„Ale přesně to jsem dělal!“

„Dokud ses k ní nevloupal! O co tady ve skutečnosti jde? A dobře si rozmysli, co mi odpovíš, protože už jsi v pořádným průšvihů. Potřebuju vědět všechno.“

Projel si rukou vlasy. „Myslel jsem si, že to nechám den vychladnout. V neděli jsem jí napsal, ale neodpověděla, dneska jsem jí volal a psal, ale zase nic. Volal jsem na stanici, ale tam taky nebyla. Přijel jsem sem, zaklepal jsem na dveře, zazvonil jsem. Nic. Oknem vzadu jsem viděl, že její telefon, kabelka a klíče leží na kuchyňském stole a kabát visí na opěradle židle. Její auto stálo přímo tady. Světla v domě svítily. Zaklepal jsem na zadní dveře a snažil jsem se podívat dovnitř některým z oken v přední a boční části domu. Moc jsem toho neviděl, ale jedna z rolet v ložnici nebyla úplně zatažená, takže jsem zjistil, že pokoj je prázdný a její postel není ustlaná, ale to bylo všechno. Nic jiného jsem neviděl. Pak jsem se vrátil před dům a všimnul si čelního skla u jejího auta.“

„Čelního skla? Proč jsi s tím nezačal?“ Než Mettner stačil odpovědět, Josie vyrazila k Ambeřině sedanu a světlo baterky namířila na předeek auta. Očekávala, že uvidí střeby, ale místo toho ji přivítalo námrazou pokryté čelní sklo. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že je na něm něco napsáno. Přejížděla paprskem baterky po skle, ze kterého na ni zírala přízračná písmena, pravděpodobně napsaná prstem.

Russell Haven 5R

„Nechápu,“ zavrtila hlavou Josie.

„Já taky ne. Nikdy se o žádném Russellu Havenovi nezmínila. Hledal jsem to jméno v databázi, ale nic jsem nenašel. Aspoň ne tady v Pensylvánii. Napadlo mě, že 5R je možná číslo bytu nebo něco podobného. Proč by to někdo psal na její čelní sklo? Je to divné, ne? Nedokázal jsem určit, jak dlouho to tam bylo. Znovu jsem zaklepal, zepředu i zezadu. Nic. Vím, že jsem to neměl dělat, ale vážně jsem měl strach, tak jsem šel dovnitř.“

„Víš zatraceně dobře, že je to problém. Vstoupil jsi do domu bez jejího svolení. Nic, co jsi viděl zvenku, tě nemohlo vést k přesvědčení, že došlo ke spáchání trestného činu nebo že je v bezprostředním nebezpečí. Amber je dospělá žena. Pokud chce zmizet z povrchu zemského, má na to právo.“

„Ale, Josie, nic takového by neudělala. Jen tak by neopustila celý svůj život.“

„To ale ve skutečnosti nevíš,“ namítla Josie. „Jak dobře ji vlastně znáš? Chodíte spolu jen něco málo přes rok!“

„Něco se stalo. Není doma. V ložnici zůstal nepořádek, což se jí nepodobá. A hlavně to vypadá, jako by prostě vstala a odešla bez telefonu, kabelky, kabátu, dokladů a bez auta, což by nikdy neudělala. Plánovali jsme společnou budoucnost!“

Zírala na něj. Chtěla mu říct jednu věc, kterou se v práci ještě nenaučil – někdy lžou a zklamou vás i lidi, které milujete a kterým nejvíce důvěřujete. Někdy nejsou ti, které milujete a kterým nejvíce věříte, vůbec takoví, za jaké se vydávají. Josie netušila, jaký člověk Amber je – věděla jen to, že je dobrá a efektivní ve své práci a loajální k vyšetřovacímu týmu. Mettner ji znal lépe, ale to podle

Josie moc neznamenal. Sama znala svého prvního manžela, Raye, od devíti let. A jak se ukázalo, neznala ho vůbec. Ale neměla čas to všechno Mettnerovi vysvětlovat, a navíc to bylo něco, na co si bude muset jednoho dne přijít sám – ať už prostřednictvím Amber, nebo někoho jiného. Znovu se podívala na slova na čelním skle a v duchu si dávala dohromady, co přesně Mettner udělal za poslední dva dny.

„Myslíš si, že Russell Haven je člověk. Prostě ses nechtěl ztrapnit, kdyby se scházela s jiným chlapem.“

Zahanbeně sklopil pohled k nohám.

Josie si povzdechla. „Ježíši, Mette.“

„Jestli chodí s někým jiným, budu vypadat jako opravdový pitomec,“ připustil. „A pravděpodobně taky jako stalker.“

„Ale jestli má potíže, bude to vypadat, že jsi v tom nějakým způsobem namočený. Do prdele, Mette. Zavolám Noahovi a Gretchen. A Russell Haven není chlap.“

Když zvedl pohled, bělmo jeho očí zářilo do noci. „Není?“

Josie mu podala baterku a vytáhla telefon. Sundala si rukavice, prsty rychle přejížděla po displeji a vytukávala zprávu Noahovi a Gretchen. „Měla jsem za to, že jsi tady ve městě vyrostl.“

„To ano.“

„Russell Haven byla nově vystavěná obytná čtvrť, Mette, a to v tom nejširším slova smyslu. Jednalo se o skupinu asi tuctu domů u řeky na okraji jižního Dentonu. Přibližně před padesáti lety je smetla povodeň. Byla to hrůza. Tragédie. Většina rodin zemřela. Ti, kteří přežili, přišli o všechno. Poté tam město postavilo přehradu.“

„Cože? Jak to sakra víš?“

Josie strčila telefon do kapsy a znovu se na Metta podívala. „Za-
prvé tady bydlím a zadruhé sleduju místní zprávy. Přestavbu staré
přehrady na novou vodní elektrárnu dokončili v Russell Haven asi
před třemi lety.“

„Krucí, proč by někdo psal název přehrady na čelní sklo Ambe-
řina auta?“

„To netuším. Ale jsem si docela jistá, že 5R není číslo bytu. Jedná
se o čas. Pět ráno.“

Mettner znovu posvítíl baterkou na sklo a paprsek zaměřil na
číslo pět a písmeno R. „Někdo chtěl, aby se s ním v pět sešla na pů-
vodním místě Russell Haven,“ zamumlal spíš pro sebe. „Do prdele.“

„Ano, dneska nebo včera, podle mého názoru. Mette, na před-
ním skle jejího auta je napsaný tajemný vzkaz, baterie z domácí bez-
pečnostní kamery jsou vyndané, všechny její věci jsou pořád tady
a světla zůstala rozsvícená. Myslím, že dalším logickým krokem je
zajet na Russell Haven a prověřit, jestli tam něco nenajdeme. Ja-
kýkoli náznak, že tam byla v posledních osmačtyřiceti hodinách.
Řeknu Noahovi a Gretchen, aby se tam s námi setkali.“

„Jak by se tam dostala?“

„Nevím. Pojdme nejdřív zjistit, jestli existuje nějaká stopa, že
byla u přehrady. A pak uvidíme.“

„A co její dům?“

„Nemůžeme jít dovnitř.“ Josie už mrzly konečky prstů, takže si
nasadila rukavice. „To přece víš. I když se jedná o pronajatý dům,
jak předpokládám, Amber má právo na soukromí. Což znamená, že
majitel nám nemůže dát povolení ke vstupu.“

„Mohli bychom si obstarat povolení.“

„To těžko. Žádný soudce příkaz neschválí. Neexistuje jediný důkaz, že by došlo ke spáchání trestného činu, kromě toho, že ses vloupal do domu. Jelikož tady Amber není, aby podala trestní oznámení – a doufám, že až ji najdeme, rozhodne se to neudělat –, zatím by ti nemělo v tomhle ohledu nic hrozit. Ale musím o tom informovat náčelníka.“

„Josie,“ zaprosil Mettner.

„Přišel jsi za mnou, protože jsi chtěl, abych tě kryla? Myslel sis, že to udělám?“

„Ne, já... chtěl jsem, abys... Nevím. Podívej, já jen chci najít Amber a přesvědčit se, že je v pořádku. To je všechno. Myslel jsem, že budeš vědět, co dělat.“

Pokračovala mírnějším tónem. „Je rozdíl, když jde o někoho, na kom nám záleží, nemám pravdu?“

Přikývl.

Josie natáhla ruku. „Nemůžu ti říct, co máš dělat, ale můžu ti říct, co udělám já – sejdu se s Noahem a Gretchen v Russell Haven. Ty se ovšem musíš držet stranou. Dej mi klíčky. Budu řídit.“

4

Jak se vzdalovali od centra města a směřovali k jeho nejjižnějšímu bodu, kde vysoké hory ustupovaly zvlněným kopcům a zemědělské půdě, ulice byly stále tmavší. Zářivá sváteční výzdoba zmizela úplně, když Josie odbočila na jednoproudou venkovskou silnici, která vedla k soukromé obslužné komunikaci přehrady Russell Haven. Věděla, že se Noah nebo Gretchen pokusí spojit s ředitelem elektrárny nebo operátorem, který měl zrovna službu, aby získali přístup do míst, která byla pro veřejnost uzavřená. Jenže bylo už pozdě večer, takže nevěděla jistě, jestli budou mít štěstí.

Zatímco řídila, ze tmy se po autě sáply tenké, dlouhé větve a uzavíraly ho mezi sebou z obou stran. Pneumatiky několikrát sklouzly na černém ledu. Koutkem oka viděla, že Mettner sedí nehybně a pevně svírá kliku od dveří. Podzim byl mimořádně teplý a vlhký a teprve teď, na konci prosince, se počasí ochladilo. V posledních dnech trochu sněžilo, ale sníh během dne roztál a v mrazivých nocích znovu zmrzl. Tu a tam zůstaly ještě zbytky sněhu, ale jízda po zledovatělých silnicích byla nebezpečná.

„Chceš, abych řídil?“

Josie ho zpražila pohledem. „Víš snad, kde je přehrada?“

„Ne,“ zamumlal.

Josie obrátila pohled zpátky na temnou silnici před sebou. Klouby na rukou jí zbělely od toho, jak pevně svírala volant. Vpředu nalevo ozářila světla reflektorů bílou ceduli s černými písmeny:

PŘEHRADA RUSSELL HAVEN

Věděla, že k přehradě se dá dostat z obou stran řeky Susquehanna. Tenhle vjezd je přivede ke břehu, kde stála velká vodní elektrárna, vysoká šedá budova, která se táhla až do řeky k místu, kde začínala přelivná hráz. Jak se blížili k elektrárně, zeleň po obou stranách přístupové cesty ustupovala, až kolem nich nezůstalo nic než temnota. Zlatá záře vnějších světél elektrárny je vedla k černé kovové bráně. Uprostřed byla připevněná značka **STOP** a pod ní cedule s nápisem:

DÁL JEN VOZIDLA S POVOLENÍM

Za bránou stál červený pick-up.

„Chodíš sem často?“ podivil se Mettner.

„Ne, ale byla jsem tady kvůli případům. Ztratili jsme tu pár kajakářů. Na druhém břehu. Přivolali mě k oběma případům, ale jednalo se o jasné nehody.“

Josie zastavila Mettnerův džíp pár centimetrů od brány.

„Kajakáři? Chceš říct, že přejele přes okraj přehrady? Přepadli přes hráz?“

„Ne. Připluli proti proudu řeky, směrem ke stěně přelivu. Pokud je málo vody, uvidíš tam spousty skalnatých výběžků a malých ostrůvků, které jsou přístupné. Když vypouštějí vodu z přehrady, je to

trochu divoké, hlavně v blízkosti dna výpustního kanálu a přelivné hráze. Někteří kajakáři rádi provozují něco jako rafting na divoké vodě. Je to nebezpečné, zejména když se vypouští voda. Nemají tam co dělat, ale vždycky se pár hazardérů najde. Zemřeli jen dva.“

Ve zpětném zrcátku se objevily světlomety a o chvíli později za nimi zastavilo auto. Josie sledovala v bočním zrcátku, jak Noah vyskočil ze sedadla řidiče a rozběhl se k Mettnerovu vozidlu. Dech se mu srážel do obláčků páry. „Zkoušeli jsme volat na hlavní číslo, ale hovory jsou přesměrované do hlasové schránky se vzkazem, abychom znovu zavolali v pracovní době. Náčelník se vrátil na stanici a snaží se zjistit číslo mobilního telefonu nebo pevné linky buď na ředitele elektrárny, nebo na operátora ve službě – prostě někoho, kdo nás může pustit dovnitř.“

Zabouchly se dveře auta a vedle Noaha se objevila Gretchen. Oblékla si tlustý fialový zimní kabát a na krátké, rozježené hnědošedé vlasy si nasadila čepici stejné barvy jako kabát. V téměř padesáti letech byla nejstarší a nejzkušenější členkou vyšetřovacího týmu. Její pracovní životopis zahrnoval i patnáct let u policie ve Philadelphii, z nichž většinu strávila na oddělení vražd. Josie ji přijala, když krátce zastávala pozici prozatímního náčelníka policie. Gretchen zamávala telefonem ve vzduchu. „Šéf říká, že nemůže nikoho sehnat, ale že nám dá vědět, až uspěje.“

„Napadlo mě, že to bude problém,“ přikývla Josie. „Dokud se nám nepodaří s někým se spojit, co kdybychom se podívali na druhou stranu přehrady? Není nijak oplocená. Je přístupná veřejnosti. Můžeme se tam porozhlédnout.“

„Co tam je?“ zeptal se Mettner.

„Jestli si dobře vzpomínám, je tam kontrolní budka a kanál, kterým se vypouští voda. Původně se jednalo o rybí přechod, který přeměnili na výpustný kanál, když postavili vodní elektrárnu. Na téhle straně nainstalovali mechanický výtah pro přepravu ryb, který nahradil starý přechod.“

„Počkej,“ zarazila ji Gretchen. „Rybí přechody a výtahy? O čem to mluvíte?“

Všichni na ni zírali. Pokrčila rameny. „Co je? Než jsem sem přišla, strávila jsem patnáct let u policie ve Philadelphii. O takových věcech nic nevím!“

„Sledovec americký – mimochodem, to je ryba – každý rok v květnu migruje proti proudu řeky, aby se rozmnožil. Podél přehrady musí být něco, co mu umožní skutečně se dostat proti proudu. Proto ten rybí přechod,“ vysvětlil Noah.

Josie si vybavila záchranáře, kteří vytáhli kajakáře z řeky těsně pod rybím přechodem. „Je to konstrukce, něco jako široké schody, které umožňují rybám plout proti proudu kolem přehrady. Tady je z betonu, připomíná dlouhý betonový žlab. Od přepadu ho odděluje zeď.“

„A čím se liší od výtahu?“ zeptala se Gretchen.

„Výtah je mechanické zařízení. Ryby se nashromáždí v komoře, která se zvedne, a ryby se tak dostanou nahoru,“ odpověděl Noah.

„Na tom nezáleží,“ přerušil je Mettner. „Prostě tam půjdeme a zkontrolujeme ten rybí přechod, výpustný kanál nebo co to tam sakra je.“

Josie mu položila ruku na paži, aby ho uklidnila.

„A co kontrolní budka?“ napadlo Noaha. „Je tam někdo?“

Josie zavrtěla hlavou. „Když jsem tady byla kvůli posledním dvěma případům, nikdo budku neobsluhoval. Ale mají tam venkovní kameru. Systém má záložní ovládání a kamera je přístupná z hlavní kontrolní místnosti přehrady.“ Ukázala na zavřenou bránu před nimi a obrovskou budovu za ní. „Tam uvnitř.“

Gretchen si povzdechla. „Připadá mi rozumné, abychom to prověřili. Možná že až skončíme, náčelník už bude ve spojení s ředitelem nebo operátorem ve službě.“

5

Vyrazili auty na druhou stranu řeky, což jim trvalo skoro dvacet minut, protože se museli vrátit k dentonskému jižnímu mostu, přejet ho a znovu zamířit k přehradě. Josie jela v čele a Noah s Gretchen ji následovali. Mettner si celou cestu poklepával rukou o stehno, ani jeden z nich nemluvil, ale Josie věděla, že přemýšlí o tom samém jako ona – co je čeká na druhé straně přehrady? Najdou Amber? Co by dělala venku v tuto noční hodinu, v takovém mrazu? Jak by se tam vůbec dostala bez auta? Přivezl ji někdo?

Žije ještě?

Josie cítila, jak ji podél páteře zamrazilo. Zahnula na obslužnou komunikaci, která je dovede ke starému rybímu přechodu, nyní výpustnému kanálu vody na druhé straně přehrady Russell Haven. Tady byl les mnohem hustší a neodhaloval nic z okolí kromě toho, co osvětlovaly reflektory.

Přemýšlela o vzkazu na předním skle Amberčina auta. Kdo ho tam nechal? Proč zrovna tam? Proč nezasunul vzkaz pod její dveře? Aby si ho určitě všimla, když by odcházela z domu? I kdyby si ho náhodou nevšimla, když šla k autu, jakmile by se posadila na sedadlo řidiče, určitě by ho viděla – za předpokladu, že by nastoupila do auta

ráno, kdy by byl nápis vyrytý do námrazy nejlépe čitelný. Otázkou pak bylo, kdy vzkaz viděla? Pokud ho vůbec viděla...

Podél přístupové cesty minuli jednu z mnoha cedulí, které Josie znala a které vedly k této straně přehrady. Stálo na ní:

NEBEZPEČÍ.

HLADINA VODY SE MŮŽE NÁHLE PRUDCE ZVÝŠIT A BÝT EXTRÉMNĚ ROZBOUŘENÁ.

„V kolik hodin obvykle Amber odchází do práce?“

Mettner se s leknutím probral ze svých myšlenek a prudce k ní otočil hlavu. „Cože?“

„V kolik hodin ráno Amber obvykle odchází z domu do práce? Víš to?“

„Myslím, že v sedm. Proč?“

„V kolik hodin jsi přišel k ní domů?“

„Dneska navečer. Asi v šest.“

„Ale baterie z kamery někdo vyndal včera večer,“ ujistila se Josie.

„Ano.“

„V šest už byla tma, Mette. Bylo chladno, ale nejsem si jistá, jestli by se do šesti večer vytvořila námraza. Mrzne až v noci. Jak jsi ten vzkaz viděl?“

„Kam tím míříš?“

„Prostě odpověz na moje otázky, Mette. Jak jsi mohl vidět slova na čelním skle, když okno nebylo pokryté námrazou?“

„Jak to mám sakra vědět?“ zařval.

Když po něm střílila varovným pohledem, zvedl ruku. „Promiň. Omlouvám se. Nevím. Já... všechno jsem prohlížel opravdu pozorně. Prohledal jsem dům, a když jsem ji tam nenašel, šel jsem k jejímu autu, abych zjistil, jestli je kapota teplá. Kdyby byla, věděl bych, že se právě odněkud vrátila domů, než zmizela. Mimochodem, byla studená. Stál jsem tam s baterkou a všiml jsem si šmouh na skle. Ten, kdo vzkaz zanechal, ho musel napsat prstem. Nemohl mít rukavice, protože i bez námrazy tam vzkaz zůstal. Asi díky tomu, že měl mastnou kůži. Sice to bylo vidět hodně špatně, ale nakonec jsem slova rozluštil.“

Ačkoli to bylo docela možné, Josie cítila, že se jí stále nepříjemně svírá žaludek.

„Říkal jsi, že měla rozestlanou postel.“ Amber na Josii rozhodně působila jako někdo, kdo si každé ráno ustele – i když je určité možné, že nehledě na obvyklou pečlivost může občas ráno spěchat, takže na to nemá čas. „To je neobvyklé?“

Spěšně se na Metta podívala, takže viděla bělmo jeho očí, jak na ni zíral. „Ano. Ustele dokonce i moji postel, když u mě přespává. Přivádí mě tím k šílenství. Proč se mě ptáš na její zvyky?“

„Něco tady nesedí,“ zdůraznila Josie. „Pokud se sem skutečně nějak dostala, musela vidět vzkaz na svém autě. Ale jestli vždycky odcházela z domu v sedm, jak mohla vidět vzkaz před schůzkou? Tedy za předpokladu, že vzkaz znamená to, co si myslíme – že se tady má s někým setkat.“

„Chceš říct, že ten vzkaz musel někdo napsat na její auto někdy v neděli večer – včera večer?“

„Chci říct, že si nejsem jistá, jestli ho vůbec viděla. A i kdyby ho viděla, proč by ho tam nechala a jak by se sem dostala?“

„Někdo ji sem přivezl?“ navrhl Mettner.

„Správně. Pokud ji sem někdo přivezl, nedal jí ani šanci, aby si oblékla kabát. Natož aby si vzala mobil a kabelku. Navíc měla zamčené dveře, ale říkal jsi, že klíče zůstaly uvnitř, nemám pravdu?“

Objevila se další cedule.

NEBEZPEČÍ.

**VEMTE NA VĚDOMÍ, ŽE SIRÉNY A BLIKAJÍCÍ SVĚTLA
OZNAMUJÍ, ŽE MUSÍTE OKAMŽITĚ OPUSTIT ŘEKU.**

„Ano. Přední i zadní dveře byly zamčené a klíče měla v kabelce. Ale pokud ji někdo chtěl unést, proč by nechával vzkaz? Máš pravdu. Nic z toho nedává smysl.“

Než Josie stačila odpovědět, ozvalo se kvílení sirén, dva přerušované zvuky různé výšky. *Vííí-júúú. Vííí-júúú. Vííí-júúú.*

Josie zajela na malé parkoviště, které společnost elektrárny vyhradila pro návštěvníky, kteří přijížděli k přehradě za rekreačními účely. Jejich a Noahovo auto hned vedle tam byly jediné. Nechali zapnuté reflektory, které osvětlovaly rozbité kamenné schodiště vedoucí ke břehu řeky a ke starému kanálu rybího přechodu.

Vííí-júúú. Vííí-júúú.

Když vystoupili z auta, vítr strhával Josii dlouhé černé vlasy přes obličej. Odhrnula si je a sledovala Noaha a Gretchen, kteří už zamířili ke schodům, každý s těžkou baterkou v ruce. Mettner vedle ní zakřičel: „Co to je?“

Vííí-júúú. Vííí-júúú.

„Alarm, který se spustí, než začnou vypouštět vodu z přehrady,“ zakřičela odpověď. „Pojďme si vzít baterky z auta.“

O minutu později už následovali Gretchen a Noaha po širokých schodech, které vedly dolů po náspu. Po obou stranách se ve větru kývaly holé větve, a než sešli dolů, Josie uviděla blikající světla. Přímo před nimi byly další stromy a rozbouřené vlny. Hladina odrážela světla a bílá pěna stoupala, jak se voda vířila a rozbíjela o skály vyčnívající ze břehu řeky. Po jejich levici stála kontrolní budka, malá jednopodlažní stavba s hnědým obložením a bez oken, pouze s jedněmi vstupními dveřmi, v rohu špičaté střechy visela kamera. Vedle ní blikalo oranžové světlo, které probleskovalo ve stejném rytmu, jako zněly sirény.

Vííí-júúú. Vííí-júúú.

Odhadovala jejich vzdálenost od kamery. Pokud se budou držet na schodišti zcela vpravo, kameře se úplně vyhnou. V duchu si poznamenala, že jakmile se spojí s někým z přehrady, vyžádá si záznamy za posledních čtyřicet osm hodin. Cesta vpravo od nich vedla od kontrolní budky dolů a klikatila se k místu, kde se břeh řeky rozšiřoval u kanálu dřívějšího rybího přechodu.

Před nimi se Noah zeptal Gretchen: „Vidiš něco?“

Zavrtěla hlavou.

Vííí-júúú. Vííí-júúú.

Klikatá cesta končila u dlouhé, rozlehlé plochy bahna, hlíny a suché, pošlapané zeleně, za níž se nacházel výpustný kanál. Od břehu řeky oddělovala kanál pouze úzká, rozpadající se zídka, která se postupně snižovala ke dnu kanálu, kde teď stáli. Před nimi se tyčily ohromné balvany, jako kdyby je chtěly přivítat. Mezi nimi se klikatila

voda, hranice mezi břehem a řekou byla rozmazaná a nejasná. Josie cítila, jak se jí boty boří do bláta. I v mrazivém chladu vnímala odporný zápach půdy a vody smíchané s dešťovým odtokem a exkrementy divoké zvěře. Vítr, který vanul od řeky, je zuřivě bičoval.

Blikající oranžové světlo nezářilo na břehu tak silně, takže použili baterky, aby prohledali dlouhý betonový kanál. Vypadal naprosto stejně, jak si ho pamatovala z případů s kajakáři – velká kovová brána nahoře, mnohem vyšší zeď na straně naproti břehu, zakřivená betonová bariéra, která ho oddělovala od přepadu. Josie odhadovala, že kanál měří na šířku šest až osm metrů, a ačkoli už nesloužil jako rybí přechod, ale využívali ho k vypouštění vody, byl ve špatném stavu. Většina schodů byla popraskaná a rozbitá, po celé ploše byly roztroušené kameny a na několika místech se velké balvany skutálely ze svahu podél břehu řeky a zastavily se v kanálu.

Vííí-jůůů. Vííí-jůůů.

Cítila, jak jí Mettner sevřel předloktí o vteřinu dříve, než Gretchen vykřikla: „Tamhle!“

Josie očima prohledávala kanál, ale paprsky světla z Gretcheniny a Noahovy baterky chaoticky poskakovaly, když se rozběhli ke kovové bráně a drželi se při břehu řeky. K ječení sirén se přidaly další zvuky – skřípání kovu a pak ohlušující burácení vody. Vypouštění přehrady začalo.

„Co tam je?“ zakřičela Josie a snažila se následovat Noaha a Gretchen, i když ji Mettner držel za paži. Pevně jí sevřel ruku a nasměroval její baterku tak, aby svítila stejně jako ta jeho nahoru a na druhou stranu žlabu. Nahromadilo se tam několik balvanů, takže mezi nimi a stěnou kanálu vznikla úzká štěrbina.

„To je ona!“ vyjekl Mettner a pak zmizel. Josie pevně chytila baterku a znovu hledala štěrbinu, ale paprsek světla slábl, čím dál dosahoval.

Vííí-jůůů. Vííí-jůůů.

Hučení zesílilo, jak se voda blížila.

Kuželem světla znovu našla to místo. Tentokrát uviděla to, co všichni ostatní – změř tmavých kaštanových kudrnatých vlasů, které připomínaly keř zmítaný větrem. Hrudník se jí sevřel. I přes vodu a sirény slyšela Noaha, Gretchen a Mettnera, jak křičí o několik metrů dál. Dostali se výš, blíž k bráně. Voda už sahala až k nim, narážela na protější zeď, základnu rybího přechodu a roztroušené kameny a valila se smrtící silou.

„... to neovládáme...“ křičel Noah, který držel Mettnera, aby se nepokusil přejít kanál a přiblížit se k Amber.

K Josii se voda ještě nedostala.

Všechno se dělo tak rychle – jen během několika úderů srdce –, a přesto se Josii zdálo, že každá vteřina plyne zpomaleně. Mezi bliskajícími oranžovými světly a paprsky světla z baterky viděla, jak se kanálem valí proud vody a zpěněné vlny stoupají několik desítek centimetrů vzhůru. Sledovala, jak se kolegové přou a snaží se zabránit Mettnerovi, aby se zabil při pokusu zachránit Amber. Viděla vzdálenost od vody, k sobě, k Amber – trojúhelník. Zaznamenala kameny, které ležely mezi ní a Amber – oporu pro nohy, pokud bude dost rychlá. Několik velkých rýh v protější stěně oddělující kanál od přepadu, kterých by se mohla zachytit prsty rukou i nohou, pokud by se hbitě vyšvihla nahoru. Mohla by se obkročmo posadit na zeď, vyhnout se vodě, vytáhnout Amber nahoru a možná ji udržet mimo vodu dost dlouho na to, aby se brány zavřely.